

Prædiken til Påskedag

Mark. 16, 1-8

Markusevangeliet, som vi har hørt, er udefra set evangeliernes discountudgave, uhyre enkelt, men også med en dårlig finish. Der er ingen happy ending. Matthæus har til sammenligning slet ikke kunnet holde dets armodighed ud, og derfor har han revideret det, så at evangeliet allerede langfredag bliver dramatiseret voldsomt op under torden og brag. Da Vorherre udånder flænges tempelforhænget i to dele fra øverst til nederst, klipperne revner og gravene springer op og de hensovedes legemer står op og går ud af deres grave ind til Jerusalem. Påskemorgen tillader Matthæus ikke kvinderne at flygte bort rystende og ude af sig selv uden at sige noget til nogen, men hos ham skynder de sig bort fra graven for at fortælle disciplene, hvad de har hørt. Opfyldt af glæde. Evangeliet kunne åbenbart blive for magert, mente Matthæus. For beskedent og frygtsonst til at kunne overbevise. Det nåede jo aldrig ud, hvis man skulle tro Markus, mente han. Markus manglede jo enhver form for festlighed og havde erstattet forkynderglæden med råvildhed, synligheden med usandsynligheden.

Men Markus er den ældste evangelist. Den første, vi kender. Den første, der skriver

ned. Og han skriver ud af armodigheden i den første tid. Ud af frygten og uvisheden, troens tvivlen, disciplenes tøven. Gang på gang vender han tilbage til disciplenes uforstandighed, som han kalder det. Han skriver i det hele taget et beskedent evangelium, hvor meget af det ikke findes, som Matthæus og Lukas rummer. Og Lukas udgiver oven i købet endnu et bind nogle år efter om apostlenes gerninger. Markus holder inde, allerede før påskeevangeliet er brudt ud. Hans evangelium er en bondeblomst uden duft og pragt og skær, men som Matthæus har forædlet og puste op til en velvoksen pragtblomst og udstyret med en trompet til at forkynde påskebudskabet. Men som den bondeblomst, Markusevangeliet var, levede evangeliet fra begyndelsen netop i al beskedenhed – dens hemmelighed var usandsynlig. Hvem kunne tro, hvad englen forkyndte! Hvem kunne gribe det i flugten? Kvinderne begreb det ikke.

Men hvor Matthæus skriver ud af en senere tids etablerede kristendom, der skriver Markus ud af en usikkerhed, som vi i dag i langt højere grad genkender hos os selv end Matthæus' glade trutten i trompeter. Der, hvor vi hører den glade trutten blandt os, finder

vi, at den kan være opstølt og uægte, som en anmassende påstand, som mere er udtryk for en gammel tradition, som holdes i live, end for en virkelighed, som skaber liv. For hvad skal vi stille op med evangeliet i dag? Hvem tør tro opstandelsen? Hvem tør i det hele taget tro på evangeliets forkyndelse af syndernes forladelse? Af Guds nåde! For hvem tror i det hele taget på Gud? Hvad nytter det så at tale om, at han elsker os? Man er jo allerede snublet i starten. Vi kan meget nemmere leve med den modsigelse, som fornemmes i Markusevangeliet, end med Matthæusevangeliets hallelujakor. Det, som Markus-evangeliets engel påskemorgen appellerer til, er jo ikke en selvfølgelig kristendom, men jo først og fremmest til at gennemtænke vores egne forsvarsværker uden Vorherre, når det gælder om selv at måtte begrunde tilværelsen over for døden. De faste orienteringspunkter i vores tilværelse har jo for længe siden vist sig at være flydebøjer uden forankring. De selvfølgelige ordninger som land, samfund og familie afslører sig som historisk betingede. Om kongedømmet ikke netop står på lurfødder, så lider det dog af en kraftig rygskade. På få år skal vi klare overgangen fra en enhedskultur til en multikulturel tilværelse med andre guder. Troen på humanismen har fået et grundskud i og med, at vi har set, hvad humanismen er i stand til. Men er banen ryddet og erstattet af sindrige overvågningsmekanismer, som skal sikre freden og kontrollere hastigheden i en tilværelse, som er ved at gå i opløsning, så ligger der i vores usikkerhed et vore dages råb efter ordet Gud – et ord, vi på den anden

side ikke tør tage alvorligt, men vi ved, at det rummer et håb om nåde for et liv, som vi nok er i stand til at leve dag for dag og fra hånden og i munden og i glæde over det midlertidige, men som jo netop kun viser sig at bestå af midlertidige og stadigt truede fællesskaber, hvor ordene har mistet deres kraft til at opretholde dem.

I den tomme grav kender vi alt for let vores eget livs forsvinden, men også angsten for, at ordene i det er tomme. Den bekræfter kun vores værste anelser frem for at give os mod og held. Her i tomheden runger ordene kult.

Som Benny Andersen skriver: ”Ryd medicinskabet. Gør plads for kommende plager!” Huset er fejlet og prydet, og syv værre dømmener truer med at rykke ind i graven. Således er ikke engang graven fredet, men blevet symbolet på et hensmuldrende liv. Et ”af jord er du kommet, til jord skal du blive!” Men tør vi tro på mere?

Kun modsigelsen står tilbage som eneste værn, den modsigelse af os, som vi Påskedag hører af en engels mund, men som kvinderne ikke turde tage alvorlig ved at gøre den til deres egne ord.

Ikke overvismænd eller store politikere, ikke nyopdukkede stjerner blandt filosoffer, ikke bankrådgivere og investeringsforretninger, ikke nogen jordisk instans, men en engels mund har modsagt os - en engel, fordi intet i denne verden taler for dens ord. Og derfor står englens ord helt alene i Markusevangeliets afslutning.

Det er da med frygt og stor bæven og i stadig flugt fra evangeliet, vi fortsat lever videre under den stadige trussel om, at alt er

tomhed, men med evangeliets bøn om at turde tage det på ordet som eneste værn. En trussel, som heller ikke er ukendt i de bibelske skrifter. Vi finder den i Prædikerens bog. Og man opdager, at det, som bliver korsfæstet Langfredag, er troen på, at ord har magt til at skabe, hvad de udsiger og ændre virkeligheden.

Men det rimer med, at vi, netop så usikret/ usikkert som tilværelsen har udartet sig, må erkende, at vores eneste mulighed, når vi har med hinanden at gøre, netop må være at turde stole på hinanden, netop insistere på at tage hinanden på ordet og holde fast i det. Men hvor let er det ikke at fornægte det og lade det tale for døve øren.

Fra begyndelsen er alting skabt alene ved Ordets kraft. Det er Det gamle Testaments påstand, og det er den påstand, Det ny Testamente følger op. Kristus er skaberordets genkomst, påstår Johannesevangeliet, men Markusevangeliet griber påstanden mere sindrigt an.

Markus lader umiddelbart alting tale imod, at Jesus er Guds søn, og at hans ord derfor er sandhed. Hvis han er det, hvordan kan han så lide og dø? Hvorfor er han da ikke fra første færd overbevisende i sin tale? Hvorfor er selv hans nærmeste disciple anfægtede? Hvorfor flygter kvinderne? Markus lader netop Ordet stå helt alene uden andet til at begrunde det end troen. Markus er én stor modsigelse mellem ord og virkelighed. Men netop vores egen tilværelse har jo vist, at alene trofasthed er vores eneste værn imod den flygtighed, der truer selv de nærmeste forhold i vores liv, ja, netop dem, fordi de har vist sig så sårbare i deres tilsynela-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

dende tilfældighed.

Man forstår pludselig, hvad det betyder, at Ordet må opstå af døde for at blive til liv.

For det, som for os skulle være til liv, er gået til grunde.

Vi må altså lytte til englens modsigelse af vores vantro. Og lade os selv genrejse af dens ord, når den fortæller os, at døden ikke er kommet Jesu evangelium til livs, og at derfor afhænger alt af vores trofasthed – om vi vil tro på ham i stedet for at lade vores liv gå til grunde med vores gerninger i fortvivlelse over deres mangel på evne til at oprettholde meningen med tilværelsen. Men tør vi stole på Guds ord, så må vi også turde lade vores egne ord gælde, tro på dem og lade dem gøre vores tilværelse med hinanden gyldig. Følge ham efter, sådan som han er gået forud for os.

Navnet Galilæa betyder ”Hedningernes kreds”. Det er os, der er blevet hedningernes kreds, vantroens cirkel, som vi ikke kan komme ud af, men hvor Markusevangeliet har solidariseret sig med os, for at vi kan få lov at begynde forfra, når det bryder vores kredsen om os selv.

Torkild Thaning

Tidl. Nr.Lyndelse

Salmer:

408, 234, 395, 236, 224